

„Що чинишь тука, кома лѣсо?“

— Почивамъ си, гълѣбче, отговаря лѣсица: горѣ е горящо, та слѣзохъ тука. Ахъ, да знаешъ, колко е хубаво и хладно тука! Студена водица, колкото щещь.

А козелу ся одавна водѣ пило. „добра ли е вода-та!“ пита козелъ.

— Много добра! — отговаря лѣсица: быстра, студена! Ако щещь, скокни тука; има мѣсто и за тебе.

Скокнѣлъ глунавый козелъ и на-съ малко щялъ да удави лѣсицѣ-тѣ; а тя му рекла:

„Ахъ, брадатый глупче! и да скачешъ не знаешъ — опрьска мя цѣлѣ.“

Скокнѣла лѣсица на гърба му, отъ гърба на рога-та, а оттамъ вѣнъ отъ вѣбела.

Козелъ-тѣ останѣлъ въ вѣбела и на-съ малко щялъ да умрѣ отъ-гладѣ, ако да не были го нашли и за рога истеглили.

Овца.

Казвать, че овца-та е много глупава, и това трѣбова да е истина. Кога стане нѣйдѣ пожаръ, овцеты самичкы хрипкать въ огъня; а кога видать влѣкъ втрѣщяватся на мѣсто-то си и глупаво съ крака потупвать. На защо е на човѣка овчий умъ! За чо-